

RENATE DORRESTEIN

Zeven soorten honger

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Door het open raam van haar werkkamer ziet Nadine haar man met zulke grote stappen over de oprijlaan naar het hek lopen dat zijn blauwe stropdas over zijn schouder fladdert. Binnen een paar tellen zal hij op de parkeerplaats zijn, zwetend van ongeduld. Hun bezoeker is natuurlijk verlaat vanwege files hier en files daar, en je kunt het iemand niet persoonlijk kwalijk nemen dat er in dit land onvoldoende asfalt is, maar Derek denkt natuurlijk: vertrek dan verdomme gewoon bijtijds.

Ze hoort een autoportier dichtslaan. Kalm aan, Derek, laat onze gast eerst even op adem komen zodat ze rustig de enorme villa in zich kan opnemen, met het statige bordes dat wordt geflankeerd door twee serres. Ook de tuin is een en al weelde: de magnolia is van de week als een ontploffende bom tot bloei gekomen, de narcissen zijn niet te tellen, de krentenboompjes staan bijna in bruidstooi en de merels zingen zich de longen uit het lijf. Heerlijke maand, april. De maand van nieuw leven, nieuwe hoop.

Nadine kijkt nogmaals uit het raam. Daar komen ze aan over het knisperende schelpen-

pad, Derek voorop, dampend van zelfbeheersing. Haar hart gaat naar hem uit. Ze hebben zich allebei de hele ochtend moeten haasten voor deze afspraak. En nu maar duimen dat die verder ongestoord zal verlopen. Het is hun beleid dat iedereen die hier in huis verblijft elk moment aanspraak kan maken op hun tijd, en al hebben ze momenteel maar zestien gasten, die hebben op de gekste ogenblikken behoefte aan ondersteuning. Mensen voelen zich nu eenmaal het prettigst bij veel persoonlijke aandacht.

Nadine verschikt wat aan haar haar en kijkt nog een keer in haar agenda. Kristel heet hun bezoeker, die ze nu samen met Derek het huis hoort binnenkomen. Ze merkt dat ze met haar tanden knarst en dwingt haar lippen snel tot een glimlach. Al zie je nog zo tegen iets op, je weet ook: over een paar uur is het alweer voorbij.

Of hadden ze deze Kristel toch moeten afpoeieren, zoals ze altijd met journalisten hebben gedaan, omdat discretie bij hen nu eenmaal hoog in het vaandel staat? Maar nood breekt wet wanneer de boekingen wat teruglopen. En beschaafde publiciteit in een nette krant met het juiste lezersprofiel is de goedkoopste

vorm van acquisitie.

Op de mahoniehouten vergadertafel ligt de glanzende brochure van het William Banting Instituut al klaar. De omslagfoto laat achter de villa een glinsterende reep zee zien. In werkelijkheid is het strand bijna twee kilometer verderop, maar niettemin is de nabijheid van de kust goed in de atmosfeer voelbaar. Als Nadine 's ochtends wakker wordt in hun privé-appartement op de tweede etage, kan ze de branding ruiken.

Derek gooit de deur open en beent naar binnen. Alsof je een paard in huis hebt, denkt ze vaak, het is werkelijk net alsof je een paard in huis hebt.

‘Haasje,’ zegt hij afgemat.

Energiek steekt zij haar hand uit naar de jonge journaliste. ‘Dag Kristel. Ik ben Nadine.’

‘Hallo,’ zegt Kristel. Ze heeft een gave huid, halflang blond haar en bijna lichtgevende tanden: een geslaagde representante van haar generatie.

‘Ga zitten. Koffie?’

‘Kristel was na de file ook nog een beetje verdwaald,’ zegt haar man toonloos terwijl hij zijn lange lichaam op een stoel laat zakken.

‘Ja, mijn tomtom wilde me aan de ande-

re kant van de snelweg hebben?’ Het meisje spreekt als een teenager in een Amerikaanse campusfilm, met zo’n overbodig ingebouwd vraagteken. Ook dat nog.

‘En je moet altijd doen wat je tomtom zegt, hè,’ veronderstelt Derek.

Nadine legt haar hand op zijn schouder en knijpt er even in. De meeste mensen die hier voor het eerst komen, zijn zo beleefd iets aardigs over het huis te zeggen. Maar misschien heeft dat kind dat net al gedaan, in de imposante hal die wordt gedomineerd door een olieverfportret van William Banting, de Britse grondlegger van hun methode. Wat niet wegneemt dat ze nu best ook nog bewonderend commentaar zou kunnen leveren op het vertrek waarin ze wordt ontvangen. De hoge ramen, de rozetten van stucwerk, de royale open haard.

‘En toen kwam ik op een T-splitsing...’ zegt Kristel.

‘Zei je dat er koffie is?’ onderbreekt Derek haar.

Nadine pakt de thermoskan van tafel. ‘Laat ik maar even verse halen.’

Haar man zegt tegen het plafond: ‘Ja, deze staat hier natuurlijk al een halfuur.’

‘Voor mij geen koffie, hoor,’ zegt Kristel.

‘Een glas water, misschien?’

Nadine gaat zitten, slaat haar benen over elkaar en schuift de brochure over het tafelblad.

Het meisje gaat nu eindelijk ook zitten. Ze haalt een blocnote en een telefoon uit haar tas. ‘U hebt er geen bezwaar tegen dat ik het gesprek opneem?’

‘Zullen we elkaar tutoyeren?’ vraagt Derek op een toon die verraadt dat hij dat al eerder heeft voorgesteld.

Nadine denkt: we worden oud, schat. We worden samen oud. Derek heeft betere botten dan zij: gezichten met zijn soort kin en jukbeenderen blijven altijd iets knaps en jongs houden, al is iemand bijna zestig. Zelf moet zij daar meer moeite voor doen.

‘Dus u hebt er geen bezwaar tegen dat ik het gesprek opneem?’

Nadine wuift met haar hand.

Kristel werpt een turende blik op haar telefoon, drukt op een knop, brengt het toestel naar haar mond en zegt: ‘Even testen of hij het doet. Test, twee, drie, vier?’

Derek buigt zich voorover. ‘Werk je al lang in de journalistiek?’ Hij spreekt het woord uit alsof het om prostitutie gaat.

‘Wacht even,’ zegt Kristel. Ze drukt weer

ergens op. Glashelder klinkt uit de telefoon: ‘Even testen of hij het doet. Test, twee, drie, vier?’ Ze legt het toestel terug op tafel. ‘Dit is mijn eerste stageplek? Ik zit nog op de School voor Journalistiek.’

‘Maar dat is al heel wat,’ zegt Nadine lokaal, om te voorkomen dat Derek gepikeerd gaat zitten doen omdat ze zijn afgescheept met een stagiaire. Praten ze een keer met de pers, krijgen ze dit.

‘Horen jullie dat er niet bij te zeggen als je opbelt voor een interview?’ wil Derek weten. Hij begint aan zijn linkeroorlel te trekken.

‘Zullen we maar gewoon beginnen?’ stelt Nadine snel voor.

‘Dat zou ik aan mijn stagebegeleider moeten vragen,’ zegt Kristel tegen Derek.

‘Door de telefoon zei je,’ herneemt Nadine, ‘wat zei je ook alweer? Je wilde naar aanleiding van ons vijftienvijftigjarige jubileum komen praten over het geheim achter het succes van het William Banting Instituut.’ Vragen naar een geheim. Daardoor had ze meteen kunnen weten wat voor vlees ze in de kuip had. Resoluut zegt ze: ‘Dat geheim is snel onthuld, Kristel. Toen ik elf was hield mijn moeder namelijk op met koken.’

Derek heeft zijn oor losgelaten. Half geamuseerd, half vertederd kijkt hij haar aan.

Kristel fronst haar gebeeldhouwde wenkbrauwjes. Dan zegt ze gretig: ‘De feiten zet ik wel in een kader met bullets, dan heb ik meer ruimte voor uw persoonlijke verhaal. Maar wat bedoelde u nou met wat u over uw moeder zei?’

‘Zullen we elkaar toch maar tutoyeren?’ vraagt Derek met samengeknepen ogen.

‘O, dat had je soms met vrouwen van die generatie,’ vervolgt Nadine. ‘Die konden er zó gruwelijk de pest over in krijgen dat er altijd maar voetstoots en zonder enig blijk van waardering werd aangenomen dat zij voor hun gezin zorgden! En dan gingen ze in staking.’

‘Arm Haasje,’ zegt Derek.

‘Ach, het heeft me ook een hoop gebracht. Want weet je, Kristel, wat ik ontdekte toen mijn moeder ophield met koken? Als je niets te eten krijgt, val je heel snel af.’

‘Niet!’ roept Kristel uitbundig. ‘Dat verhaal verzint u gewoon!’

Derek geeft vier vinnige tikken op het tafelblad. Tu-toye-ren. Als hij zich eenmaal in iets vastbijt, ben je nog niet van hem af.

Of was dat signaal soms voor haarzelf bestemd? Want wat zei ze nou net? Had ze het

heus over afvallen? Dat is geen term die hier in huis gebruikt wordt. Te plat, te eenduidig. Volgens hun brochure draait het in het William Banting om ‘verandering van leefstijl’. Dat klinkt voor alle betrokkenen prettiger en beschaafder. Vlug zegt ze: ‘Voor een totaalbeeld van onze werkwijze zal Derek je zo wel even rondleiden. Onze fitnessruimte is net gerenoveerd en we hebben een nieuwe waterval in het saunalandschap.’ We hebben ons recentelijk het schompes geïnvesteerd, Kristel. Neem daar nota van.

‘Maar toen u elf was, wist u toch nog niet dat u later hier...’

‘Toen Nadine elf was, kende ze mij nog niet,’ verklaart Derek.

‘Dus het was uw idee om...’

‘Het was jouw idee. Jóúw idee.’

Kristel kijkt van de een naar de ander.

Nadine onderdrukt een zucht. ‘Derek bedoelt dat je je en jij tegen ons kunt zeggen.’

‘Dat is niet professioneel,’ zegt Kristel boos.

Er valt een korte stilte waarin Derek licht snuivend zijn vingers een voor een laat knakken. Nadine schenkt hem en zichzelf een kopje van de oude koffie in. Dan knikt ze naar de brochure: ‘Daar staat het allemaal in. De ont-

staansgeschiedenis van ons instituut, de historie van de villa, de filosofie van William Banting.'

Kristel slaat de folder niet open. Ze vraagt: 'Hoeveel patiënten...'

'Cliënten!' schreeuwt Derek bijna. 'Geen patiënten! Zij zijn niet ziek en wij zijn geen medici. Nadine heeft een achtergrond bij de Bilderberg-hotels en ik ben van huis uit moleculair bioloog. Wij hebben niet de pretentie arts te zijn. Wel hebben we een staf van gecertificeerde trainers, diëtisten, enzoverder, enzoverder.' Hij is steeds sneller gaan praten.

'Cliënten, dan,' zegt Kristel met een wegwerpend gebaar. 'Hoeveel hebt u er in huis?'

'We hebben ruimte voor vijftwintig gasten,' zegt Nadine. Automatisch denkt ze even aan hun laatste nieuwkomer, de heer Sand. Hopelijk begint hij zich al thuis te voelen. Het is haar eer te na als iemand er hier ontheemd bij loopt.

'Kan ik straks met een paar cliënten praten?'

'Nou, ze zijn allemaal met hun programma bezig. De behandeling hier is niet goedkoop, en het verblijf ook niet, dus de mensen zouden gek zijn als ze maar wat liepen te lanterfantten. Iedere minuut wordt benut om het gewenste